

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **V. M.**, narozený X,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-87155-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-87155-4/SO-2019, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 5. 2019, č. j. OAM-2439-20/ZR-2018, se pro vadu řízení **zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **10 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-87155-4/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 5. 2019, č. j. OAM-2439-20/ZR-2018, jímž byla podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití s rodinou na území a podle § 46a odst. 3 téhož zákona mu byla současně stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalobce se v podané žalobě domáhal též přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně zrekapituloval dosavadní průběh věci, přičemž namítl, že není pravdou, že by jako cizinec neplnil účel, pro který mu bylo vydáno povolení k pobytu. Žalobce žije nadále ve společné domácnosti se svou bývalou manželkou, a tedy stále fakticky vystupují jako partneři. V důsledku rozhodnutí správních orgánů žalobce ztratí legální pobytové oprávnění na území České republiky, což povede ke znemožnění osobního styku s jeho dětmi, a to s ohledem na nutnost žalobce opustit území České republiky. Dle tvrzení žalobce se tak jedná o nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť dojde k zpřetrhání rodinných vazeb, což je v rozporu nejen se zákonem, ale i s mezinárodními smlouvami.
3. Žalobce dále namítl, že žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil pouze výsledky místního šetření ze strany Policie ČR, což však samo o sobě nemohlo postačovat k přijetí dostatečně odůvodněného závěru ve věci. Správní orgány měly primárně ověřit aktuální stav u jeho bývalé manželky I. M., prostřednictvím jejího výsledku. V projednávaném případě tak bylo rozhodnuto na základě neúplné důkazní situace a nepodložených hypotéz plynoucích z uskutečněního místního šetření, což však nemohlo být dostatečným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. V daném řízení tudíž nebyla prokázána existence skutečností, které naplňují důvody pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny ve smyslu § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaný poté dle žalobce v rámci svého postupu ve věci porušil také § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah dotčeného rozhodnutí. V kontextu podané žaloby žalovaný toliko zopakoval, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

společného soužití s rodinou, kdy vazební osobou byla jeho manželka, avšak s ohledem na rozvod manželství žalobce přestal plnit účel povoleného pobytu.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
8. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem uplatněným námitkám žalobce.
9. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Z výpisu Cizineckého informačního systému (dále jen „CIS“) je zřejmé, že žalobci byla naposledy prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití s rodinou s platností od 11. 3. 2015 do 10. 3. 2020, kdy nositelem pobytového oprávnění [tj. vazební osobou ve smyslu § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] byla jeho manželka I. M., narozená X, státní příslušnost Ukrajina, bytem X. K místu pobytu žalobce se zde uvádí: ode dne 11. 2. 2008 do dne 24. 10. 2017, adresa X, ode dne 25. 10. 2017 do dne 1. 7. 2018, adresa X a ode dne 2. 7. 2018 ke dni výpisu z CIS (tj. 9. 10. 2018), adresa X. Dne 1. 11. 2017 přitom I. M. správnímu orgánu I. stupně oznámila, že došlo k rozvodu manželství s žalobcem a doložila k tomu také rozsudek Okresního soudu v Lounech ze dne 7. 9. 2017, č. j. 5 C 49/2017-18, který nabyl právní moci dne 16. 10. 2017. V nadepsaném rozsudku se mj. uvádí, že z provedeného výsledku žalobce a I. M. (rozené R.) v odkazované věci okresní soud zjistil, že *„k manželské krizi začalo docházet asi před třemi lety, účastníci se odcizili, manžel (tj. žalobce) v roce 2015 navázal vztah s jinou ženou, z tohoto vztahu se mu narodila dcera.“*
10. S ohledem na tyto skutečnosti správní orgán I. stupně vyhotovil oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne 9. 10. 2018, č. j. OAM-2439-3/ZR-2018, ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců., neboť žalobce neplnil účel pobytu, pro který mu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo dotčené povolení vydáno. Správní orgán I. stupně v něm zároveň žalobce poučil o jeho právech. Toto oznámení bylo žalobci doručeno dne 19. 11. 2018 a téhož dne tedy došlo i k zahájení správního řízení v řešené věci.

11. Obsahem správního spisu je poté i čestné prohlášení žalobce ze dne 31. 10. 2018, že s ním jeho dcera A. M., narozená X, státní příslušnost Ukrajina, „jede na Ukrajinu a vrátí se po Novém roce cca 30. 1. 2019.“ Žalobce zároveň doplnil, že „já dceru odvezu na Ukrajinu a vrátím se koncem listopadu.“
12. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 5. 3. 2019, č. j. OAM-2439-14/ZR-2018, dále ve věci vyplynulo, že žalobce je rozvedený, ale žije ve společné domácnosti s manželkou I. M., ke které se kvůli jejich dětem vrátil. Pobývá tedy na adrese X (byt ve X. patře). K manželce se vrátil před Vánocemi v roce 2018. K rodinným vazbám na území České republiky žalobce uvedl, že zde má bratra, rodiče a děti K., narozeného X, a K., narozenou X. Žalobce pracuje jako zedník. V České republice významné ekonomické vazby či majetek nemá. Zdravotně je na tom žalobce dobře, s ničím se neléčí. Na Ukrajině již nikoho nemá, pouze bratrance a sourozence. V České republice chce žalobce zůstat kvůli svým dětem. Žalobce se dle svého tvrzení podílí na výchově a výživě dětí, s nimiž žije na adrese Čs. armády – fungují jako normální rodina. Zrušení jeho dlouhodobého pobytu by pro něj znamenalo pouze to, že by nemohl vidět své děti. Další případné důležité skutečnosti, které by měly být objasněny žalobce správnímu orgánu I. stupně uvést nechtěl.
13. Ve spisové dokumentaci se pak nachází také výpis CIS dcery žalobce A. M. ze dne 7. 3. 2019, z něhož je seznatelné, že tato na území České republiky nemá udělen pobyt, přičemž je o tento toliko zažádáno. Matkou shora jmenované dcery žalobce je A. M. R. K místu pobytu dcery žalobce se zde současně uvádí: ode dne 25. 10. 2017 do dne 21. 8. 2018, adresa X a ode dne 22. 8. 2018 ke dni výpisu z CIS (tj. 7. 3. 2019), adresa X (tj. stejná adresa jako u žalobce).
14. Správní orgán I. stupně poté požádal dne 22. 3. 2019 Krajské ředitelství Policie Ústeckého kraje (dále jen „Policie ČR“) o provedení pobytové kontroly a místního šetření v místě bydliště bývalé manželky žalobce I. M. na adrese X a také v místě evidovaného pobytu žalobce na adrese X.
15. Ze zprávy Policie ČR ze dne 5. 4. 2019 vyplynulo, že dne 4. 4. 2019 byla hlídkou Policie ČR provedena pobytová kontrola na adrese X, kdy zde žalobce nebyl zastižen. Jednalo se o rodinný dům v řadové zástavbě s poštovní schránkou označenou jmény M. I., B., R. Sousedka žalobce z domu č. p. X na dané ulici hlídce Policie ČR sdělila, že zde žalobce vídá s jeho dcerou A. M. a matkou dcery žalobce A. R. Paní I. M. na dané adrese dle sousedky nebydlí, neboť se již odstěhovala. V rámci pobytové kontroly provedené téhož dne na adrese X, pak hlídka Policie ČR zjistila, že se jedná o bytový panelový dům, kde byl mj. zvonek označený jménem I. M. Poštovní schránka byla označena jmény M. I., B., R. Nájemníci z přízemí a prvního patra daného domu hlídce Policie ČR sdělili, že I. M. v místě vídají, avšak žalobce zde nikdy neviděli.
16. Dne 15. 4. 2019 správní orgán I. stupně vyhotovil výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Tato výzva byla doručena zmocněnému zástupci žalobce dne 23. 4. 2019. Na to reagoval zmocněný zástupce žalobce podáním ze dne 1. 5. 2019, ve kterém namítl, že v daném případě nejsou splněny Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podmínky pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž by dané řízení mělo být zastaveno.

17. Správní orgán I. stupně následně dne 13. 5. 2019 vydal ve věci již shora rekapitulované rozhodnutí, které bylo k odvolání žalobce potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím.
18. S ohledem na obsah a formulaci žalobních bodů soud na tomto místě úvodem připomíná rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu stran vlivu kvality žalobní argumentace na projednání věci správním soudem. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, bylo k této otázce konstatováno, že *„[m]íra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.“*
19. Co se pak týče zcela nekonkrétního odkazu žalobce na porušení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, soud takto uplatněná žalobní „tvrzení“ shledal za nepřezkoumatelná, resp. vyhodnotil, že se nejedná o řádně uplatněné žalobní body, neboť z nich není patrné, jakých konkrétních nezákonností se měl žalovaný dopustit. Jinak řečeno, kterých zjištění, podkladů či postupů správního orgánu v rozporu se zákonem se namítaný nedostatek správního řízení týká, žalobce vůbec neuvedl. Náležitostmi žalobních bodů se přitom zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém uvedl, že *„[ž]alobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“* (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44). V nyní projednávaném případě zdejší soud neshledal jakéhokoliv důvodu se od výše citovaných závěrů odchylovat. Odkázat je v tomto ohledu možno i na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, z něhož se podává, že *„[n]ení naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
20. Pokud se dále jedná o samotné meritum dané věci, žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že v jeho případě byla prokázána existence skutečností, které naplňují důvody pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny ve smyslu § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
21. Dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem na území.
22. Podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

23. K tomu je předně nutno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 Azs 250/2014-37, v němž bylo uvedeno, že „[ú]čelem institutu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je umožnit blízkým rodinným příslušníkům rozvíjet rodinný život na území toho státu, kde má některý z nich povolený pobyt. Z hlediska cizince požívajícího toto pobytové oprávnění je podstatná skutečnost, že jeho blízký příbuzný (zejm. manžel či nezletilé dítě) oprávněně pobývá na území jiného státu. Potom vzniká i jeho právní nárok na pobyt na území tohoto státu. Účel, který je mu tímto umožněno naplňovat, je udržování příbuzenského vztahu a rozvíjení rodinných vazeb.“ V návaznosti na shora citované poté Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 Azs 115/2016-40, vyslovil, že „[p]řípadný nárok stěžovatelky na prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je potom odvozen právě od pobytového oprávnění jejího manžela.“
24. Krajský soud v Plzni pak v rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 30 A 141/2015-49, konstatoval, že „[p]obyt cizince, který na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s určitou osobou jakožto nositelem oprávnění ke sloučení rodiny (§42a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), je nerozlučně spjatý s existencí rodinné vazby k této osobě. Zanikne-li rodinná vazba takového cizince k dosavadnímu nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, přestává cizinec plnit účel pobytu, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny uděleno.“ (srov. též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 10. 2021, č. j. 16 A 11/2019-43). Stejně tak je možno poukázat na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 2. 2020, č. j. 22 A 32/2019-31, ve kterém bylo uvedeno, že „[p]rávo pobytu žalobkyně je totiž zákonnou úpravou odvozeno od oprávnění k pobytu jejího manžela a je na něm závislé. Jestliže manžel žalobkyně pozbyl oprávnění k pobytu na území ČR, zanikla také potřeba úpravy společného soužití rodiny na tomto území. K tomuto srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2018, č. j. 10 Azs 69/2018-34: „Ust. § 42a odst. 1 zákona vymezuje společné soužití rodiny na území ČR jako jeden z účelů, pro který může být uděleno povolení k pobytu. V případě, že tento účel odpadne, dojde vždy k naplnění důvodu pro neprodloužení povolení dle § 46a odst. 2 písm. h).“
25. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že soužití s osobou, která je nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, je nerozlučně spjaté s existencí rodinné vazby k této osobě. Zanikne-li taková vazba k dosavadnímu nositeli tohoto oprávnění ke sloučení rodiny a dosavadního nositele oprávnění ke sloučení rodiny již nejde podřadit pod žádnou osobu uvedenou v § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přestává cizinec plnit účel pobytu, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno. Pokud tedy zanikne rodinná vazba cizince k manželovi (tj. k nositeli oprávnění ke sloučení rodiny), zanikne i původní účel dlouhodobého pobytu.
26. V nyní projednávaném případě žalobce získal povolení k dlouhodobému pobytu jakožto manžel cizinky s povoleným pobytem na území České republiky, přičemž účelem uděleného povolení bylo konkrétně umožnit mu soužití s jeho manželkou I. M. (tj. nositelkou oprávnění ke sloučení rodiny). Jelikož však došlo k rozvodu tohoto manželství, a tudíž zanikla tato jejich rodinná vazba, zanikl i účel, pro který byl žalobci dlouhodobý pobyt na území České republiky povolen. Tato skutečnost přitom byla jednoznačně prokázána rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 7. 9. 2017, č. j. 5 C 49/2017-18, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

který nabyl právní moci dne 16. 10. 2017, jímž bylo manželství žalobce a I. M. rozvedeno. Žalobce tak zjevně přestal plnit účel pobytu, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny uděleno (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 10. 2021, č. j. 15 A 6/2019-43). Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že s bývalou manželkou aktuálně žije ve společné domácnosti a vystupují jako partneři, neboť účelem institutu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je umožnit zde jasně definovaným blízkým rodinným příslušníkům rozvíjet rodinný život a udržovat příbuzenský vztah na území toho státu, kde má některý z nich povolený pobyt. Na případný vztah toliko partnerský však nadepsané ustanovení zákona o pobytu cizinců zjevně nedopadá (resp. partnera či druhu nelze podřadit pod žádnou osobu uvedenou v § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Zanikl-li tedy účel dlouhodobého pobytu žalobce, bylo povinností správních orgánů postupovat podle § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a předmětné povolení žalobci zrušit. Ke zrušení tohoto povolení by správní orgány nepřistoupily pouze tehdy, pokud by byl prokázán nepřiměřený dopad tohoto postupu do rodinného a soukromého života žalobce.

27. V další části žalobních tvrzení přitom žalobce uplatnil právě i námitku nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť v důsledku vydaného rozhodnutí dojde ke znemožnění osobního styku s jeho dětmi, a tudíž i k zpretrhání rodinných vazeb.
28. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
29. Soud při hodnocení otázky nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, v němž bylo konstatováno, že „[r]espektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“.
30. V kontextu nyní projednávané věci je přitom třeba poukázat na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, dle kterého platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci také definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Nejvyšší správní soud se otázkou práv dítěte v dané souvislosti podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019–40, v němž odkázal na četnou judikaturu ESLP, která vymezila kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince řídit (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019–28).

31. Z uvedené judikatury vyplývá, že určujícím kritériem při posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí je zájem dítěte. V zájmu dítěte zcela jistě nemusí být vždy setrvání s oběma rodiči. Nicméně zájem dítěte v každém jednotlivém případě musí správní orgán především definovat a zjistit veškeré skutkové okolnosti v té které věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016–33).
32. Zdejší soud pak v této části nepovažuje skutkový stav týkající se soukromého a rodinného života žalobce zjištěný správními orgány za dostatečný. K tomu je třeba zdůraznit, že řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je zahajováno z moci úřední, přičemž je to tedy správní orgán, který v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2019, č. j. 1 Azs 372/2019–27). Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je současně doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018–34). Je tedy pravdou, že po příslušném správním orgánu nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával veškeré relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení stran nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti neoznačí. Nicméně správní orgány si pro své rozhodnutí musí opatřit takové podklady, aby mohly bezpečně zjistit osobní a rodinnou situaci cizince a následně kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k dlouhodobému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Této povinnosti však správní orgány v daném případě nedostály.
33. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že učiněné rozhodnutí nepřiměřeným způsobem nenaruší rodinný život žalobce, přičemž toliko odkázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, podle kterého mohou občané Ukrajiny, jež jsou držiteli biometrických pasů, pobývat s platností od 11. 6. 2017 na území Evropské unie až 90 dnů bezvízově. Dle žalovaného zároveň nebylo žalobci zakázáno v budoucnu požádat o pobytové oprávnění na území České republiky, přičemž ani samotné napadené rozhodnutí nemá efekt vedoucí k nucenému opuštění země. Žalovaný v tomto ohledu dále obecným způsobem poukázal na skutečnost, že žalobce byl povinen na podporu svých tvrzení doložit či označit důkazy, což v daném případě nijak neučinil. V prvostupňovém rozhodnutí se pak k předmětné otázce zejména uvádí, že zásahem do soukromého a rodinného života žalobce by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by svou délkou dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu, avšak k tomu dle hodnocení správního orgánu I. stupně ve věci nedošlo. Žalobce dle správního orgánu I. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stupně nežije se svými dětmi pobývajících na území České republiky ve společné domácnosti a současně má mnoho dalších možností, jak si s nimi uspořádat vztah. Učiněné rozhodnutí dle správního orgánu I. stupně také nijak nezasahuje do práva dítěte ve smyslu čl. 10 Úmluvy o právech dítěte. V prvostupňovém rozhodnutí se též uvádí, že žalobce žije v České republice již 13 let a pracuje zde jako zedník, avšak na Ukrajině má nový vztah – tj. partnerku a dítě.

34. Z obsahu správního spisu přitom plyne, že žalobce již v řízení vedeném před správním orgánem I. stupně upozorňoval na skutečnost, že má na území České republiky ze vztahu s bývalou manželkou I. M. děti K., narozeného X, a K., narozenou X, přičemž s nimi dle jeho tvrzení aktuálně sdílí společnou domácnost. Žalobce k tomu v rámci výsledku, který dne 5. 3. 2019 provedl správní orgán I. stupně, konkrétně uvedl, že se k bývalé manželce vrátil kvůli dětem, přičemž se tak podílí na jejich výchově, výživě a uspokojování jejich životních potřeb. K tomu žalobce poukázal na možnost ověřit tyto skutečnosti u jeho bývalé manželky I. M. Správní orgán I. stupně pak v tomto ohledu požádal dne 22. 3. 2019 Policii ČR o provedení pobytové kontroly a místního šetření v místě bydliště bývalé manželky žalobce I. M. a také v místě evidovaného pobytu žalobce, přičemž se mu na tomto základě dostalo již shora rekapitulované zprávy Policie ČR ze dne 5. 4. 2019 o provedené (jednorázové) pobytové kontrole dne 4. 4. 2019 na daných místech. Byť soud uznává, že informace plynoucí z nadepsané zprávy Policie ČR (zejména ve spojení s lustrací CIS dcery žalobce A. M. a čestným prohlášením žalobce) vzbuzují důvodné pochybnosti stran pravdivosti tvrzení žalobce o jeho rodinném a soukromém životě na území České republiky, soud současně upozorňuje ve světle dříve odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu na fakt, že pokud v předmětném správním řízení nastaly takto zásadní nejasnosti ohledně rozhodných skutkových zjištění, byl správní orgán povinen tyto nejasnosti vyjasnit a zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V otázce posouzení přiměřenosti přezkoumávaného správního rozhodnutí tak nebylo možno uzavřít toliko na základě jedné zprávy Policie ČR o pobytové kontrole a místním šetření. Správní orgány totiž za daného stavu věci i přes veškeré shora rekapitulované a v zásadě protichůdné informace o rodinném životě žalobce jeho vztah k bývalé manželce a zvláště pak k jeho dětem K. a K., jakož i naproti tomu existenci nového partnerského vztahu žalobce na Ukrajině, nijak nevyjasnily. Správní orgány tudíž za vyvstálé situace v dostatečné míře nezjistily rozhodné a aktuální skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života žalobce, resp. vůbec nezkoumaly, jaký má žalobce opravdu vztah se svými dětmi, jak se podílí na jejich výchově, jak se ekonomicky i fakticky podílí na chodu domácnosti spolu s bývalou manželkou, nezjišťoval ani to, zda a do jaké míry jsou jeho bývalá manželka a děti na žalobci ekonomicky závislí, a jaký je jeho vztah k dceři A. M. a její matce A. R. Samotného žalobce, případně i jeho bývalou manželku, by přitom v daném ohledu bylo možno (resp. by bylo namístě) konfrontovat právě i se skutečnostmi podávajícími se ze zprávy o provedené pobytové kontrole Policií ČR. Soud tedy za popsání stavu shrnuje, že správní orgány v kontextu tvrzení žalobce dostatečně nezjistily intenzitu jeho vazeb k jeho bývalé manželce a nezletilým dětem žijícím na území České republiky, přičemž na zjištění těchto okolností rezignovaly.
35. Za takové situace přitom bylo povinností žalovaného i správního orgánu I. stupně tomuto hledisku věnovat pozornost a důkladně ho posoudit, neboť správní orgány musí z moci úřední zkoumat případné rodinné a soukromé vazby cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37). Existence rodinných vazeb

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce na území České republiky je totiž nepochybně relevantní informací ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2019, č. j. 1 Azs 372/2019-27). Správní orgány pro jejich závěry o přiměřenosti rozhodnutí rodinnou situaci žalobce za vyvstalých okolností blíže nezkoumaly a v rozhodnutích ani řádně nehodnotily. Soud přitom zdůrazňuje, že ačkoliv byl žalobce správním orgánem I. stupně vyslechnut, správní orgán I. stupně výslech žalobce ve vztahu ke zjištění skutečné intenzity jeho rodinných a soukromých vazeb především k jeho dětem, a to zejména s ohledem na skutečnost, že tyto mají různé matky, nevyužil. Otázky kladené žalobci byly pouze obecné a povrchní, nereflakující podstatné okolnosti daného případu. Jak už bylo shora naznačeno, ve věci se pro úplné a řádné zjištění skutkového stavu nabízel i výslech jeho bývalé manželky, popř. pořízení zprávy sociálního odboru z místa bydliště žalobcových dětí, neboť právě výslech žalobcovy bývalé manželky či zajištění dalších relevantních podkladů ve vztahu k jeho péči o děti mohly objasnit okolnosti jejich společného soužití a intenzitu vazeb žalobce k nezletilým dětem žijícím na území České republiky (popř. zcela vyvrátit tvrzení žalobce uplatněná v této souvislosti).

36. Soud tedy ve věci uzavírá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí ohledně přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, vyžaduje zásadní doplnění, čímž bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku pro vadu řízení zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je možné očekávat i rozsáhlejší dokazování a četné úkony správního orgánu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dalším řízení správní orgány provedou další důkazy ke zjištění skutečného stavu věci ve výše naznačeném směru. Na základě takto doplněného správního spisu poté znovu posoudí, zda lze dopad rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu považovat za přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. rozsudku zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 10 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu a 1 000 Kč za přiznání odkladného účinku, jakož i z nákladů zastoupení žalobce advokátem JUDr. Petrem Novotným stanovených dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávajících se z částky 6 200 Kč za dva úkony spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (tj. 2 x 3 100 Kč), včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (tj. 2 x 300 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. února 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)